

## Arrest

nr. 299 465 van 3 januari 2024  
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS  
Broederminstraat 38  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE II<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 september 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDENHOVE, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 augustus 2023 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

## “BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: Q., E. (..)

geboortedatum: (..)1980

geboorteplaats: Baku

nationaliteit: Azerbeidzjan

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als

- B., V. (..), geboren op (..)1980 te Kauno Dainavos, nationaliteit Litouwen

- G., E. (..)

- G., E. O. (..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen<sup>1</sup>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient gesteld te worden dat betrokkene pas recent (mei 2023) bij zijn partner en kinderen is gaan samenwonen aangezien hij dan werd vrijgesteld uit de gevangenis. Eerder was betrokkene gerepatrieerd in 2018. Bovendien meldde de partner van betrokkene dat hij geen deel uitmaakte van het gezin ten tijde van haar aanvraag artikel 9bis dd. 12.02.2019.

Het gezins- en familieleven: De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient gesteld te worden dat betrokkene pas recent (mei 2023) bij zijn partner en kinderen is gaan samenwonen aangezien hij dan werd vrijgesteld uit de gevangenis. Eerder was betrokkene gerepatrieerd in 2018. Bovendien meldde de partner van betrokkene dat hij geen deel uitmaakte van het gezin ten tijde van haar aanvraag artikel 9bis dd. 12.02.2019.

De gezondheidstoestand: Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. Verzoekende partij voert volgend middel aan in haar verzoekschrift:

"Schending van artikel 7, eerste lid, 1°, artikel 49 §3, artikel 74/13, artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 8 EVRM.

Eerste onderdeel.

Artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet bepaalt dat de minister een bevel geeft wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De beslissing stelt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum.

Verzoeker stelt dat dit niet werd onderzocht. Het paspoort van verzoeker werd niet nagekeken.

Er word geen controle verricht.

Tweede onderdeel.

1.

In het kader van artikel 74/13 vreemdelingenwet geeft het bevel nu, na een arrest van de Raad van State, wel een motivering.

Het betreft evenwel een loutere standaard motivering, die onjuist en minstens niet afdoende is.

Er wordt gesteld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk zou betekenen met (eventuele) familierelaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zou betekenen 'wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.'

Verder wordt gesteld dat verzoeker pas recent (mei 2023) bij partner en kinderen is gaan samenwonen aangezien hij dan werd vrijgesteld uit de gevangenis, en dat verzoeker eerder in 2018 was gerepatrieerd.

Tenslotte zou de partner ten tijde van de aanvraag artikel 9bis van haar zelf en haar kinderen op 12.2.2019 gemeld hebben dat verzoeker geen deel uitmaakte van het gezin.

Het valt op dat deze motieven gewoonweg twee maal herhaald worden.

2.

Verzoeker betwist de motieven.

Verzoeker is gehuwd (echtgenote en dus niet 'partner') en is vader van drie kinderen geboren in 2007, 2011 en 2012. De twee jongste kinderen zijn in België geboren. In de période dat verzoeker in België was en niet in het gesloten centrum of in de gevangenis vertoefde maakte hij deel uit van het gezin. Hij heeft in die périodes steeds samen met zijn echtgenote en kinderen gewoond. Dit was enkel niet het geval in korte périodes: in 2018 februari - juni (gerepatrieerd 17.6.2018) toen hij naar Polen is gerepatrieerd en van 13.9.2022 tot 7.5.2023 (gevangenis). In de période van de aanvraag 9bis vreemdelingenwet was verzoeker nog niet terug bij zijn gezin. In die aanvraag staat letterlijk: 'De echtgenoot van verzoekster maakt vandaag geen deel uit van het gezin.' Het gaat over 'vandaag' en zegt dus niets over een lange période. Er wordt vermeld dat het om haar echtgenoot gaat. Korte tijd later is hij wel terug in het gezin wat bevestigd wordt door het feit dat hij op 13.9.2022 werd opgepakt.

Ten onrechte beperkt de bestreden beslissing het gezinsleven van verzoeker. Het gezinsleven sedert het 12 jarig verblijf in België omspande het grootste gedeelte van die période. Er werden overigens twee kinderen geboren in België, wat het gezinsleven aantoonde.

In die zin geeft de bestreden beslissing een betwistbare lezing van het administratief dossier, daar het duidelijk is dat het voor het hele gezin over één dossier gaat. Het dossier van verzoeker en van zijn partner en kinderen heeft overigens het zelfde OV nummer xxxxxxxx.

Verder wordt betwist dat de verwijdering geen breuk met het familieleven betekent en geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel meebrengt.

Het is wel een breuk met het familieleven; verzoeker krijgt het bevel om het grondgebied te verlaten en moet bijgevolg voor onbepaalde tijd uit het land en dus gescheiden blijven van zijn echtgenote en kinderen, en zo wordt hem het gezinsleven in feite voor onbepaalde termijn onttrokken. Een lange scheiding van partner en drie kinderen is wel een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Wat dit laatste betreft wordt opgemerkt dat 'ernstig en moeilijk te herstellen nadeel' niet het critérium is om het al of niet voortzetten van het familieleven en artikel 8 EVRM te beoordelen. Integendeel moet het in essentie gaan om een faire balance-toets bij de beoordeling van het gezinsleven. Dit faire balance-toets is in de besteden beslissing volledig afwezig.

Verder betreft artikel 8 EVRM niet enkel de bescherming van het kerngezin, maar ook van het privéleven. Dit privéleven van verzoeker is, zoals in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet was aangeduid, ook zijn lang verblijf, zijn integratie, het feit dat hij gewerkt heeft in België en een werkbelofte had... Met dit alles is geen rekening gehouden in de hier bestreden beslissing.

Nochtans zijn al deze gegevens aanwezig in het administratief dossier.

Verwerende partij die hier via het administratief dossier perfect van op de hoogte was, miskent dit gegeven.

Derde onderdeel.

Verzoeker diende gehoord te worden vooraleer het bevel werd genomen. Dit gebeurde niet.

1.

De bijlage 13 houdt een beslissing tot verwijdering in gelet op art 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Derhalve is richtlijn 2008/115 van toepassing.

Van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, dient gedaagde rekening te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.
2. Dit recht behelst met name:
  - . het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
  - . het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
  - . de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.
3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.
4. Eenieder kan zich in een van de taal en van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

In het arrest *M.G en R.N tegen Nederland* van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. biz. 1-307, punt 31 ; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. biz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. biz. 1-9147, punt 94, en 6 September 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013 en naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak *RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat*, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

2.

Wanneer verzoeker gehoord was had hij kunnen wijzen op zijn familiale situatie en met name het feit dat hij, ondanks repatriëring en gevangenis, het overgrote deel van zijn verblijfsperiode in België, deel had uitgemaakt van het gezin.

Hij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij van hemzelf en zijn familie.

Er is bijgevolg geen rekening gehouden met artikel 74/13 vreemdelingenwet, noch werd een proportionaliteitsafweging gemaakt conform artikel 8.2 EVRM, en evenmin werd het hoorrecht gerespecteerd.

Deze schendingen leiden ieder op zich tot vernietiging, minstens in hun samenhang.

Verzoeker is van mening dat de beslissing van 10.8.2023 tot weigering machtiging verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet dient vernietigd te worden. Hiervoor werd een beroep ingediend bij uw Raad.

In die zin volgt verzoeker de stelling in het arrest *RvV nr. 200 028* van 21 februari 2018 waar de vernietiging van de beslissing over artikel 9ter of 9bis vreemdelingenwet, ook moet leiden tot een vernietiging van het bevel, dat er wezenlijk mee verbonden is."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cfr. *RvS 5* februari 2007, nr. 167.477; *RvS 31* oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dat luidt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;  
(..)”*

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. Nazicht van het administratief dossier leert dat het paspoort van verzoekende partij geen geldig visum bevat, minstens maakt de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij wel degelijk in het bezit is van een geldig visum. Haar betoog dat haar paspoort niet onderzocht zou zijn geweest, voor zover dit al zou aangenomen kunnen worden, is gelet op voorgaande niet dienstig om afbreuk te doen aan de gegeven motivering.

2.4. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Zoals de verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift heeft de verwerende partij omtrent de elementen zoals vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet gemotiveerd. Haar betoog dat het zou gaan om een standaardmotivering gaat geenszins op nu uit de motieven blijkt dat duidelijk wordt ingegaan op de specifieke situatie van verzoekende partij, dit nog daargelaten de vaststelling dat zelfs indien een beslissing een standaardmotivering zou bevatten, dit nog niet betekent dat deze niet afdoende is gemotiveerd.

2.5. Waar verzoekende partij het oneens is met de motivering dat haar gezinsleven beperkt wordt nu zij geenszins voor een lange periode gescheiden is geweest van haar gezin, wijst de Raad er vooreerst op dat de verwerende partij niet betwist dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar echtgenote en kinderen. Verder doet de verzoekende partij met haar betoog geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de verwerende partij dat haar echtgenote in 2019 naar aanleiding van de regularisatieaanvraag voor haarzelf en de kinderen stelde: *“De echtgenoot van verzoekster maakt vandaag geen deel uit van het gezin.”* Bijgevolg werd duidelijk gesteld dat verzoekende partij op dat moment geen onderdeel meer vormde van de gezinscel. Daargelaten de vraag wanneer verzoekende partij precies opnieuw is gaan deel uitmaken van het gezin, dient alleszins vastgesteld dat verzoekende partij niet kan betwisten dat zij wel degelijk afwezig is geweest in het gezin.

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De Raad benadrukt dat verzoekende partij nooit werd toegelaten tot verblijf. Haar verblijf is vanaf aanvang steeds illegaal, minstens precair in afwachting van de behandeling van haar verzoeken om internationale bescherming, geweest. Onderhavig geval heeft niet alleen betrekking op het gezinsleven maar ook op immigratie en bijgevolg moet rekening gehouden worden met alle omstandigheden van de zaak zodat een redelijke afweging gemaakt wordt waarbij de staat een beoordelingsmarge heeft. In de belangenafweging moet bijzonder gewicht worden gegeven aan het hoger belang van het kind, zonder dat dit hoger belang op zichzelf doorslaggevend kan zijn. Bij de beoordeling ter zake moet de staat nagaan of een verwijdering van de vreemdeling praktisch haalbaar en proportioneel is opdat effectieve

bescherming en afdoende gewicht wordt gegeven aan het hoger belang van het kind (EHRM, *Jeunesse v. the Netherlands*, overweging 103 en volgende).

Ondanks de negatieve beslissingen inzake haar verblijfsaanvragen en de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan niet blijkt dat de verwerende partij niet snel en binnen een redelijke termijn heeft opgetreden in de behandeling ervan (cf. EHRM, *Alleleh and others v. Norway*, 23 juni 2022, § 102), heeft verzoekende partij er voortdurend voor geopteerd in illegaal verblijf te persisteren. In de gegeven omstandigheden is het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het respect voor de immigratieregels als een belangrijke overweging in casu in aanmerking neemt (cf. EHRM, *Alleleh and others v. Norway*, 23 juni 2022, § 97; EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, § 71; EHRM, *Darren Omoregie v. Norway*, 31 oktober 2008, § 67 waaruit blijkt dat het hardnekkig weigeren om de immigratieregels te respecteren mag betoeteld worden.)

Verder heeft de verwerende partij in het kader van de belangenafweging oog gehad voor het hoger belang van de betrokken kinderen. Zo heeft de verwerende partij alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing standpunt ingenomen inzake de door de verzoekende partij ingediende regularisatieaanvraag. Het beroep hiertegen werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 299 464 van 3 januari 2023. Zo stelt de verwerende partij in de beslissing van 10 augustus 2023 inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vast dat verzoekende partij in 2019 geen deel meer uitmaakte van het gezin en pas nadien opnieuw introk bij haar gezin. De verwerende partij wijst erop dat de echtgenote en kinderen verblijfsrecht hebben in België en zij dus hier verder kunnen verblijven samen met hun moeder. De kinderen worden door de bestreden beslissing aldus niet uit hun vertrouwde omgeving weggehaald. Er blijkt ook uit geen enkel concreet gegeven dat de moeder in afwachting dat verzoekende partij terugkeert niet tijdelijk de zorg van de kinderen, die op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing reeds zestien, twaalf en elf jaar oud zijn, alleen op zich kan nemen. Gelet op het gegeven dat de moeder in het verleden bij machte bleek om alleen in te staan voor de opvoeding en het welzijn van de kinderen blijkt niet dat zij tijdelijk de zorg voor de kinderen niet alleen zou kunnen dragen, temeer het gaat om kinderen die een leeftijd hebben waarvan aangenomen mag worden dat zij niet dezelfde ouderlijke zorg behoeven als zeer jonge kinderen. Er liggen ook geen objectieve indicaties voor dat de kinderen buitengewoon geraakt zouden worden in hun mentaal of materiaal welzijn door een tijdelijke scheiding met verzoekende partij. (cf. EHRM, *Alleleh and others v. Norway*, 23 juni 2022).

Nu het slechts gaat om een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke stappen om een verblijfsmachtiging te bekomen, kan ook niet blijken dat gedurende deze periode intensief contact onderhouden met de gezinsleden via moderne communicatiemiddelen niet afdoende zou zijn om geen afbreuk te doen aan de gezinsbanden. In die zin blijkt geenszins dat er sprake is van een verbreking van het contact met de kinderen waardoor dit onomkeerbare gevolgen zou hebben voor de relatie tussen de kinderen en verzoekende partij. Dit nog naast de vaststelling dat ook niet blijkt dat een bezoek aan de verzoekende partij in afwachting van de behandeling van de aanvraag onhaalbaar zou zijn voor het gezin. Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat op 9 mei 2021 en 13 augustus 2021 de echtgenote en de kinderen nog een paspoort afgeleverd hebben gekregen te Azerbeidzjan wat inhoudt dat zij bij machte zijn te reizen naar het herkomstland. Bovendien blijkt dat de echtgenote aan de maatschappelijk werker van het sociaal centrum van Berchem in augustus 2021 liet weten in het buitenland te verblijven. Gelet op het gegeven dat dit de periode is waarin de Azerbeidzjaanse paspoorten werden afgeleverd blijkt dat het verblijf in het buitenland betrekking had op Azerbeidzjan.

Verzoekende partij toont evenmin aan dat – zo het gezin daarvoor zou opteren – haar gezin haar niet zou kunnen vergezellen naar het herkomstland in afwachting van de behandeling van haar verblijfsaanvraag.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij – wat betreft haar privéleven – zich in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beperkt heeft tot de stelling dat zij “*volledig verankerd (is)*” en dat zij naast haar gezin “*een uitgebreide vrienden- en kennissenkring opgebouwd (heeft), hier steeds gewerkt (heeft) wanneer dat wettelijk mogelijk was*”. Zij voegde dienaangaande stukken inzake haar tewerkstelling in de periode 2012-2013, inzake een werkbelofte, inzake een deelname in 2012 aan een cursus maatschappelijke oriëntatie, en inzake aansluiting bij de mutualiteit. Hiermee toont de verzoekende partij echter nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoekende partij is blijkens het administratief dossier pas medio 2011 naar België

gekomen toen zij bijna 31 jaar oud was. Bovendien is zij nooit rechtmatig toegelaten tot verblijf (zij kan bezwaarlijk verwijzen naar haar verblijf dat zij op frauduleuze gronden had bekomen) en heeft zij slechts zeer tijdelijk legaal kunnen werken in afwachting van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Zij kan derhalve ook geen gewag maken van sterke professionele banden met België. Verder blijkt uit de door haar aan de aanvraag gevoegde stukken evenmin dat zij in België diepgaande sociale banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. Zoals de Raad in zijn arrest nr. 299 464 van 3 januari 2023 gesteld heeft: *“De beoordeling door de verwerende partij dat in de eerste plaats niet blijkt dat verzoekende partij gewag kan maken van banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, geenszins incorrect of kennelijk onredelijk. Het gegeven dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan kan geenszins leiden tot het foutief of kennelijk onredelijk bevinden van de desbetreffende motieven”* alsook:

*“Ook voor zover verzoekende partij gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet aantoont dat er in casu sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. Immers het loutere feit dat verzoekende partij inspanningen zou hebben gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij was zich bewust van het feit dat zij illegaal op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden in casu niet aannemelijk gemaakt. Zij toont ook niet aan dat zij haar voorgehouden sociale banden niet zou kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of bezoeken door haar vrienden en kennissen in Azerbeidzjan.”*

De verzoekende partij toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar gezins- en privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Het hoger belang van de kinderen wordt *in casu* niet in die mate geaffecteerd dat dit zou moeten opwegen tegen het publieke belang inzake de naleving van de immigratiecontrole.

2.6. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Gelet op voorgaande en nu de verzoekende partij evenmin afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen medische elementen heeft aangehaald die een terugkeer naar het herkomstland kunnen verhinderen, maakt zij evenmin een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.7. Artikel 41 van het Handvest luidt voorts als volgt:

*“Recht op behoorlijk bestuur*

*1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.*

*2. Dit recht behelst met name:*

*a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;*

*(...)”*

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 40).

Verzoekende partij werpt op dat mocht zij gehoord zijn geweest zij had kunnen wijzen op haar familiale situatie en dat zij het overgrote deel van haar verblijf in België wel deel heeft uitgemaakt van haar gezin. Zij had elementen inzake de proportionaliteitsafweging in het licht van artikel 8 EVRM kunnen aanbrengen.

In essentie brengt verzoekende partij evenwel geen gegevens bij die de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet gekend waren.

Verzoekende partij wijst op haar familiale situatie maar de Raad herhaalt dat het bestreden bevel pas getroffen werd nadat haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd afgewezen. In die aanvraag heeft verzoekende partij haar familiale situatie toegelicht en geargumenteed waarom deze een terugkeer naar het herkomstland verhindert. De verwerende partij heeft in haar beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omstandig gemotiveerd waarom deze situatie een terugkeer naar het herkomstland niet verhindert en geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. De Raad heeft het beroep hiertegen verworpen bij arrest nr. 299 464 van 3 januari 2023.

Indien een vreemdeling zijn standpunt naar voren heeft kunnen brengen in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze nogmaals gehoord worden alvorens een verwijderingsmaatregel wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van de verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, c-166/13, *Mukarubega*, pt. 60).

Verzoekende partij toont niet aan dat er specifieke omstandigheden zijn die zij had kunnen aanvoeren en die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

2.8. Waar de verzoekende partij tenslotte nog betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten moet vernietigd worden wanneer de beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vernietigd wordt, is haar betoog hoe dan ook niet dienstig aangezien het beroep tegen voormelde onontvankelijkheidsbeslissing door de Raad verworpen werd bij voornoemd arrest nr. 299 464 van 3 januari 2023.

2.9. Verzoekende partij haalt in de aanhef van haar middel tenslotte nog de schending aan van artikel 49, §3 van de vreemdelingenwet maar zij laat na uiteen te zetten op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden wordt, zodat het enig middel op dat vlak onontvankelijk is.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.



#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

##### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER